

SZERESS és NEVESS!

Vivienne Wallington
Velencét látni...

Julie Kistler
Csetlő-botló nyomozók

Amy Frazier
A szeretet törvénye

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Vivienne Wallington, 2005 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A Bianca 192. eredeti címe: The Last Time I Saw Venice (Silhouette, Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Debreczeni Eszter

© Julie Kistler, 2000 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A Bianca 193. eredeti címe: In Bed with the Wild One (Harlequin Duets)

• *Magyarra fordította:* Hanny Norbert

© Amy Lanz, 1998 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A Bianca 194. eredeti címe: Baby Starts the Wedding March (Silhouette, Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Kánya Krisztina

Második, átdolgozott kiadás

Nyomtatásban megjelent: a SZERESS ÉS NEVESS! 54. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-338-0

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Vivienne Wallington
Velencét látni...

1. FEJEZET

Annabel végignézett az öböl csillámló hullámain, és alig merte elhinni, hogy újra itt lehet.

A romantikus Velencében, az álmok és vágyak városában.

A szertefoszlott álmok, beteljesületlen vágyak színhelyén. Alaposan átgondolta a dolgot, mielőtt útra kelt a nyirkos Londonból. Úgy döntött, az utazásba belefér egy-két keserű emlék. Itt, Velencében talált rá annak idején a boldogságra Simon személyében, akivel élete legmámorosabb napjait – és felejthetetlen éjszakáit – töltötte el. A kiábrándulás már Sydney-ben érte.

Most pihenni érkezett ide, és hogy megerősödjön az influenza meg a tüdőgyulladás után.

Pontosan ilyennek őrizte az emlékezetében Velencét, ilyen varázslatosnak. A kanyargós csatornák, ívelt hidak, az örökösen változó fények, a hatalmas gótikus paloták és óriási templomok, a nyüzsgő vízi közlekedés, a turisták hada. Ezúttal ő is közéjük tartozik. Négy évvel ezelőtt azért látogatott el ide, hogy jogi ismereteit bővítse egy továbbképzésen. Úgy érezte, valóra vált egy tündérmese, amikor a vállalat egy teljes hétre külföldre küldte. Mindjárt az első napon lélegzetelállító élménnyel lett gazdagabb.

Bár fájdalom járta át, ahogy Simonra gondolt, mégis édes érzés volt felidézni első találkozásuk képeit. Szemével a fényes, fekete gondolákat kereste, amelyek ügyesen siklottak tova a nagyobb hajók között. Ha nem támadt volna az az örült ötlete négy évvel ezelőtt, hogy egy ilyen vízi jármű ülésére állva készítsen fényképeket, talán sosem ismeri meg Simont. A gondola egy motorcsónak által keltett hullámtól megingott, ő elveszítette az egyensúlyát, és hatalmas csobbanással beleesett a Canal Grande jéghideg, mély, zöldes vizébe. A motorcsónak egyetlen utasa utánaugrott, hogy megmentse. A csónak vezetője közben visszafordult értük. A csuromvizes férfi szorosán átfogta Annabel derekát, és felsegítette a körülöttük köröző járműbe. A gondolán ülő barátok vidáman integettek neki, majd továbbhaladtak, miután meggyőződtek arról, hogy jó kezekbe került.

Mosolyogva emlékezett vissza arra, ahogy először nézett végig tagbaszakadt, sötét hajú megmentőjén, akinek testalkata az olimpikonokét is megszégyenítette, szemének kékjét pedig semmihez sem tudta hasonlítani.

Első ránézésre azt hitte, egy helybélivel van dolga, de abban a pillanatban, amint megszólalt, a kiejtéséből felismerte, hogy egy honfitársával akadt össze – akinek azonban Pacino a vezetékneve, és olasz a nagyapja. A férfi akkoriban New Yorkban dolgozott a világ leghíresebb idegsebészeivel. A padovai egyetemen készült előadásokat tartani, s csak négy napot töltött Olaszországban.

– Annabel? – szakította félbe merengését egy női hang, ausztrál kiejtéssel.

Az asszony először meg sem rezzent, hiszen gondolatban messze járt, négyévnnyire a jelentől.

– Ugye, így hívnak? – Valaki megfogta a karját, és visszarángatta a valóságba. – Emlékszel rám? A reggelinél találkoztunk. Ott volt a férjem, Tom is, meg a kislányunk, Gracie.

– Szia, Tessa. Ne haragudj, de elmerültem az ábrándjaimban.

A nő felnevetett, szőke fürtjei az arca körül táncoltak.

– Velence ilyen hatással van az emberekre. – Hátranézett a kislányára, aki már félig aludt a kenguruban. – Ha már így összefutottunk, kérhetnék tőled egy apró szívességet?

– Persze – felelte Annabel, de a szíve megremegett. Úgy érezte, a kérés a kicsivel kapcsolatos, és ez rettegéssel töltötte el. – Miben segíthetek?

– Odaadhatom Gracie-t pár percre, amíg felpróbálok egy ruhát? Most evett, nem hiszem, hogy fel fog ébredni. – A többit már hadarva tette hozzá: – Különleges estélyre készülünk. A férjem egy értekezleten vesz részt, és megláttam azt a csodaszép ruhát a szomszéd utca egyik kirakatában. Szeretném felvenni, de Gracie-vel együtt nem megy.

– Szívesen vigyázok rá – felelte Annabel, és remélte, hogy szavai őszintén hangzanak.

Végül is nem hazudott, hiszen szerette a gyerekeket, de egyet sem tartott a karjában azóta, hogy elveszítette egyetlen kislányát.

– Jaj, köszönöm, angyal vagy! – Tessa már rángatta is magával a külföldi látogatók tömege között a híres sétányon, a Riva degli Schiavonin, majd lekanyarodtak az egyik kisebb mellékutcába. – Ma este mindenképp vacsorázz velünk, Annabel! Tomnak nincs semmilyen elfoglaltsága. Kérlek, mondd, hogy elfogadod a meghívást! Szeretném viszonzni a szívességedet.

– Igazán szóra sem érdemes. De ha ragaszkodsz hozzá, akkor szívesen – mondta végül.

– Nagyszerű! Fél nyolckor várunk lent, az étteremben. – Tessa megállt egy divatüzlet kirakata előtt. – Látod azt a ruhát? Lehet, hogy bent még szebbek is vannak – nézett reménykedve Annabelre.

– Nem kell sietned. Add csak ide Gracie-t – mondta Annabel, miközben lélekben felkészült az elkövetkező megpróbáltatásokra. – Remélem, nem fogom felébreszteni.

– Köszönöm. Ha felébredne, csak sétálj vele. A Szent Márk tér közel van, biztos szívesen nézegeti a galambokat.

– Ne aggódj! – nyugtatta meg Annabel, miközben maga is izgult.

Közös erővel a hátára csatolták az alvó Gracie-t. A kicsiből áradó babaillat felszínre hozta az egyéves kislányáról őrzött emlékeit. Lily épp hároméves lenne... Rettenetesen hiányzott neki. Az influenza előtt a munkába menekült a fájdalom elől, a kényszerpihenő alatt azonban visszasüppedt a gyászába.

Ráadásul itt, Velencében eszmélt rá arra, hogy még valakit nélkülöznie kell: Simont. Lehet, hogy hiba volt visszatérnie ide. Nem, gondolni sem akar rá többet! Régóta nem látta, nem is hallott felőle, és ez így volt jó.

Annabel tudta, hogy bár sosem mondta a szemébe, Simon őt okolta Lily haláláért. Igaz, valóban ő volt a hibás. A figyelmetlensége és lassúsága miatt vesztették el szeretett kisgyermeküket. Rémálmaiban még vissza-visszatér a száguldó autó és a repülő gyerekkocsi képe...

Tessa gyermeke nyöszörögni kezdett, így kénytelen-kelletlen visszazökkent a való világba.

– Jobb, ha sétálunk egyet.

Szerencsére a kicsi megint álomba merült puha, ringó lépteitől. A Szent Márk tér hangulata a szokásos módon felvidította. A hatalmas tér minden zugát emberek és galambok töltötték be. Annabel igyekezett figyelmen kívül hagyni a sokaságot, és inkább az épületekben gyönyörködött. Mindkét oldalon boltíves árkádok sorakoztak, melyek mögött drága ékszerboltok, kávézók, ruhaüzletek húzódtak meg. Szemközt magasodott a harangtorony, vagy ahogy az olaszok nevezik: a Campanile, mellette a ragyogó, méltóságteljes székesegyház a hagymakupoláival, odébb a négy ugrásra kész, bronzból öntött lovas szobor. A bazilikáról sajnos ismét csak Simon jutott az eszébe. Négy évvel ezelőtt együtt fedezték fel a lenyűgöző épületet. Egy nap kevésnek bizonyult, hogy teljes egészében megtekintsék, ezért megegyeztek, hogy egy másik alkalommal újból nekivágnak.

Ehelyett ő teherbe esett, és minden egy csapásra megváltozott. Zűrzavaros, de boldog napokat töltöttek együtt kislányukkal, egészen addig a végzetes balesetig... Érezte, hogy könnybe lábad a szeme, de mégsem kezdett sírni.

Odaért a fehér terítővel letakart asztalokhoz, amelyek többsége üresen állt. Nem csodálkozott rajta, hiszen kevesen engedhették meg maguknak, hogy beüljenek az előkelő Florian kávézóba, és még kevesebbeknek futotta arra, hogy megkóstolják a csillagászati árú kávéját. Annak a fekete hajú férfinak viszont szemlátomást tellett rá. Egyedül ült, és úgy dőlt hátra a széken, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy méregdrága finomságokkal kényezteti magát. Ahogy a férfi hirtelen lenézett a lábához szálló galambra, Annabel szeme elkerekedett. Azok a határozott arcvonások, az ismerős fejforma, a fülére göndörödő fekete haj, a széles váll...

Nem! Most már minden sötét hajú, jó kiállítású férfinban Simon Pacinót fogja látni? Ekkor azonban a férfi felemelte a tekintetét, megfordult, és egyenesen rá nézett, mintha egyedül ő állt volna ott az emberektől hemzsegő téren. Jóságos ég! Tényleg Simon az!

Annabel nem akart hinni a szemének, a gondolatok páni sebességgel cikáztak a fejében. Annyi hely van a világon, miért kell pont itt lennie? Lehet, hogy otthagytá a kórházat, ahol Sydney-ben dolgozott, és ideköltözött? Vagy összeismerkedett egy másik nővel, és most is éppen őt várja...

Istenem!

Megfordult, és elvánszorgott a tér túlsó végébe, jó messzire a kávézótól, majd elindult arrafelé,

ahonnan jött. Szeretett volna gyorsan elszaladni, de ellenállt a kísértésnek, nehogy felébressze Gracie-t, de főként azt akarta elkerülni, hogy Simon észrevegye. Talán nem ismerte fel... Már két éve nem látták egymást, azóta levágatta a haját. A férfi annak idején szeretett játszani a fürtjeivel, többek között ezért is döntött a rövid frizura mellett. Ráadásul le is fogyott a hosszú betegeskedés miatt.

– Elnézést!

Valaki megérintette a vállát, és Annabel azonnal tudta, ki az. Bár gyengéd érintés volt, de ki más lehetne, akinek a közelségétől megborzong, és akinek az ujjai még a ruhán keresztül is égetik a bőrét? Lassan megfordult, közben igyekezett lecsendesíteni hevesen kalapáló szívét.

A napsugarakban fürdő, metsző kék szempár szomjasan itta magába a nő feszült arcvonásait.

– Mégis te vagy az! – szólt halkán Simon.

Nem is tűnt meglepettnek. Mintha rég nem látott távoli ismerőse lenne csupán, akivel sosem osztottak gondon és bánaton. Amikor Annabel elhagyta, szinte már nem is szóltak egymáshoz. A megtört férfi kizárta őt a mindennapjaiból. Bizonyára a keserű, vádló szavakat fojtotta magába.

Két év elteltével az arca most napbarnított lett, ami még inkább kiemelte szeme kétségét. Teste izmosnak, kisportoltnak látszott. Vajon hogy jut ideje magára, amikor éjt nappallá téve a műtőasztal fölött görnyedt? Talán építettek a kórházban egy edzőtermet szoláriummal? Annabel érezte, ahogy Simon szemügyre veszi az arcát, haját és lesoványodott alakját.

– Úgy megváltoztál! – szólalt meg végül a férfi. – Megváltoztál, de mégis ugyanaz maradtál.

– Már rég nem vagyok olyan, mint azelőtt! – tört fel Annabelből, és nem tudta elfojtani a hangjába vegyülő keserűséget.

Igen, megváltozott. Elszántabb és céltudatosabb, mint valaha. Szeretett volna társtulajdonos lenni az ügyvédi irodában, ahol dolgozott, ez az egy cél éltette.

A férfi a kenguruban szundító kisbabára nézett. Tekintete ugyanolyan üres lett, mint két évvel ezelőtt.

– Látom, hamar gondoskodtál utánpótlásról.

Annabel farkasszemet nézett vele.

– Te viszont semmit sem változtál.

Minden hiábavaló. A történetek után már semmi sem hozhatja őket közel egymáshoz.

– Mennem kell – tette hozzá komoran. – Találkozom valakivel.

– A szeretőddel? – Simon ezúttal határozottan megragadta a karját. Szeméből hideg, halálos düh áradt. – Nem lehet a férjed, hiszen még házasok vagyunk. Nem adtál be válókeresetet.

Te sem, gondolta magában Annabel, de hangosan csak ennyit mondott:

– A házasság már nem érdekel.

Eszébe sem jutott, hogy elváljanak, hiszen soha többé nem akart férjhez menni. Legalábbis más férfihoz nem. Persze, ha Simon ragaszkodna a váláshoz...

– Nem mintha azelőtt foglalkoztatott volna a gondolat, igaz?

Annabel visszahőkölt a kemény, bántó szavak hallatán. Simon ismét az orra alá dörgölte, hogy csak azért házasodtak össze, mert már útban volt a baba, utolsó közös velencei éjszakájuk gyümölcse. Bár szenvedélyesen vonzódtak egymáshoz, szinte alig tudtak valamit a másikról. Annabel a férfiak uralta jogi pályán akart boldogulni, Simon pedig az idegsebészet terén szeretett volna eredményeket felmutatni. Egyikük sem állt készen egy párkapcsolatra, a házasságról és gyermeknevelésről nem is beszélve. Annabelt teljesen letaglózta, amikor pár héttel később rájött, hogy állapotos. Simont csak azért hívta fel, mert úgy érezte, joga van tudni, hogy apa lett.

– Csak azért jöttél hozzám, mert ragaszkodtam ahhoz, hogy a gyermek az én nevemet viselje, és rendes családban nőjön fel – folytatta a könyörtelen hang. – Nem vagyok benne biztos, hogy megszülted volna, ha nem veszek rá a házasságra.

Annabel elborzadt azon, ahogy Simon vélekedett róla. Egy hang azt kiáltotta a belsejében: Nem, én szerelmes voltam beléd, pedig alig ismertelek!

Szíve legmélyén tudta, hogy ráakadt arra az emberre, akivel egész hátralevő életét le akarja élni. Simon otthagya az amerikai állását, hogy vele lehessen, és Sydney egyik legjobb kórházában

helyezkedett el. Mellette állt a várandósság hónapjaiban, a szülés után pedig segítette, hogy dolgozhasson. Dadát fogadtak, házukat heti két alkalommal bejárónő tartotta rendben. Így mindkettőn folytathatták őrült kapaszkodásukat felfelé a ranglétrán. Ebben még szeretett kislányuk sem akadályozhatta meg őket.

Annabel kényszerítette magát, hogy az acélosan hideg szempárba nézzen, és szenvtelen hangon így szólt:

– Sosem volt kérdés számomra, hogy megtartsam-e a babát. Valahogy megoldottam volna nélküled is.

De tudta, hogy egyedülálló anyaként nem lett volna képes helytállni a legjobb jogászok között. Az édesapja Queenslandben hajtogathatta volna a magáét: „Megmondtam, hogy sose lesz belőled semmi. Szívecs kém, az ilyesmi férfiaknak való. Az asszonymnak a tűzhely mellett a helye. Az anyák maradjanak otthon a gyerekekkel.”

– Nem kellett egyedül küszködnöd, ha jól emlékszem! – vágta rá Simon rezzenéstelen arccal. – Hazarepültem New Yorkból, és összeházasodtunk. Te viszont ugyanúgy éltél, mint a szülés előtt. Még a nevedet sem vetted fel. Mindig a munkád maradt az első a szemedben.

– Neked sem kellett semmiről lemondanod – jegyezte meg Annabel.

A házasságra és a gyermekvállalásra egyikünk sem állt készen, gondolta, és szívébe újra belemarkolt a fájdalom. Nem tudott beszélni Lilyről, és nyilván Simon is így volt ezzel. Nem a zsúfolt Szent Márk téren kellene megpróbálniuk.

– Nem – sóhajtott Simon, majd a kicsire siklott a tekintete. – Hol van az apja? Melletted maradt, vagy ezúttal valóban egyedül kell boldogulnod?

A kicsi nyöszörgött egyet, a kimerült Annabel pedig úgy döntött, felhasználja az alkalmat a menekülésre. Simon gondoljon, amit akar. Köztük mindennek vége. A múltat senki sem változtathatja meg, a hibák nem hozhatók helyre. Úgysem fogja szeretni őt soha többé.

– Mennem kell. Többé nem tartozom neked elszámolással.

– Még a feleségem vagy!

Simon megragadta az asszony karját, ujjá a húsába mélyedt. Kék szeme szikrákat szórt.

– Külön élünk.

– Különélés! – hördült fel Simon. – Egyszerűen kisétáltál az életemből mindenféle figyelmeztetés nélkül. Ó, igaz, hagytál egy cédulát, hogy részedről ennyi, és Londonba költözöl. Nem adtál magyarázatot, nem kérted sem a beleegyezésemet, sem a segítségemet. Egyszerűen kizártál az életemből.

Annabel megkeményítette a szívét, igyekezett erősnek látszani.

– Úgysem fogadtam volna el tőled semmit. Anyagilag függetlenek voltunk egymástól. A házasságunk holtvágányra siklott, nem volt értelme tovább folytatni.

Simon elhúzta a kezét.

– Semmi sem kellett már tőlem azután, hogy... – A hangja elcsuklott. Nem tudta kiejteni Lily nevét. Amióta a kislány meghalt, nem beszélt róla, sem arról, ami történt.

Annabelben újra feléledt a két évvel ezelőtti gyötrő, fojtogató kín. Simon tehát még mindig szenved attól, amit ő tett. Hirtelen sarkon fordult, és faképnél hagyta a férfit. A galambok szanaszét röppentek, ahogy elviharzott.

Istenem, mit tettem vele? Simont önvád és büntudat mardosta.

Ó, Annabel! Még lefogyva és sápadtan is gyönyörű.

Igaz is, hiszen tüdőgyulladásra esett át. Ezt Annabel titkárnökjétől tudta meg, amikor nemrég összeszedte a bátorságát, és felhívta a londoni irodáját. Azt tervezte, hogy követi őt oda, ahol egymásba szerettek, hátha mégis újrakezdehetik. Sajnos elkésett, Annabel szíve már foglalt. Sőt gyermekeket is szült annak a másik férfinak!

Simon hangosan felnyögött. Mégis hogy tud Annabel dolgozni idegen helyen egy kisbaba mellett? Csak úgy, ha az a férfi gazdag, befolyásos, és mindent megad neki, amire vágyik. Nem egy névtelen agysebész, mint ő. Néma szitok tolult az ajkára. Micsoda megaláztatás! Ez lett a sikeres

és magabiztos orvostól, akit annyira tiszteltek! A büszkesége és az önbizalma romokban hevert, de ennél sokkal többet is veszített. A gyermekét, a feleségét, a családját.

A felesége! Beleőrült a gondolatba, hogy egy másik férfi ágyában tér nyugovóra. Ki lehet az, aki közéjük furakodott? Bizonyára az egyik munkatársa a londoni irodából. A titkárnőjéből nem sok mindent tudott kihúzni. Minden meggyőző erejét be kellett vetnie, hogy megtudja, Annabel beteg volt, és most Velencében lábadozik.

– Nocsak, hiszen ez Simon Pacino! El sem hiszem!

Kínzó gondolatai tovatűntek, ahogy egy ismerős arc bukkant elő a sokaságból. Vörösseszőke haj, pimasz vigyor és zömök alkat tartozott hozzá.

– Emlékszel rám, kolléga? Tom Robson vagyok. Együtt jártunk az orvosi egyetemre Melbourne-ben, még azelőtt, hogy Sydney-be költöztél.

– Tom, hát persze hogy emlékszem! Ortopédia szakirányban akartál továbbtanulni.

– Te pedig idegsebész akartál lenni.

Mindketten felnevettek, de közben úgy méregették egymást, mintha félnének megkérdezni a másikat, sikerrel járt-e a választott területen.

– Nem gondoltad meg magad? – bökte ki végül Simon.

– Dehogyan! – felelte Tom. – Egyike vagyok a legjobbaknak! – Tom Robson sosem a szerénységéről volt híres. – Chicagóban dolgozom. Azért jöttem Velencébe, hogy egy szakmai összejövetelen tartsak előadást. – Az órájára nézett. – Most sietnem kell, de mi lenne, ha velünk vacsoráznál? Itt van a feleségem is, és szabad az esténk. Mindent megbeszélhetnénk.

Simon kifogás után kutatott. Ma este ugyanis Annabelt akarta felkeresni a szállodájában.

– A Gabrielli Sandwirthben szálltunk meg – tette hozzá Tom, és már indult is tovább. – Fél nyolckor az étteremben, jó? Remélem, nem túl korai. Van egy kisbabánk, és a feleségem nem szeret túl sokáig kimaradni este.

– Gratulálok! – kiáltotta Simon búcsúzásképpen. – Ott leszek!

A szíve vadul meglódult. Hiszen Annabel is a Gabrielli Sandwirthben lakik! Egész délelőtt az asszony szállodáját kereste, mert ezt már nem tudta kicsikarni a titkárnőjéből. A sokadik hotel portáján végül közölték vele, hogy Annabel ugyan ott lakik, de épp nincs a szobájában, ezért a Szent Márk térre ment, hátha összefut vele. És csodák csodájára felbukkant! Egy babával...

Ha este az ismerőseivel vacsorázik a szállóban, ott maradhat velük, ha Annabel az új párjával tűnik fel a színen. Ha pedig egyedül – és Simon ezért imádkozott –, ő kimentti magát, amilyen hamar csak lehet, hogy beszélhessen vele. Feltéve, ha Annabel megengedi. Küzdeni fog érte, nem adja fel olyan könnyen, hiszen egyszer már elveszítette!

Meg kell érdeklődnie, van-e üres szoba a szállodában, és ha igen, odaviszi a csomagjait a vasútállomásra. Annabel még mindig az ő felesége, és hiába az új szerelem meg a kisbaba, visszaédesgeti magához valahogy, és meggyőzi arról, hogy egymáshoz tartoznak.

Annabel a megbeszélte időpont előtt érkezett az étterembe, hogy véletlenül se várassa meg új barátait. Csak Tomot találta ott egy négy főre megterített asztalnál.

– Annabel, örülök, hogy eljöttél! Tessa is mindjárt itt lesz, csak még megeteti a kicsit. – Tom hellyel kínálta őt. – Leköteleztél bennünket ma délután. Tessa ugyan teljesen kifosztott, de a kedvemért felvette az új ruháját, és valóban álomszép.

Tom szóval tartotta, míg Tessa megérkezett. A kislányuk is vele volt egy babahordozóban.

– Gracie jóllakott, és nemsokára úgy alszik majd, mint a tej. Nem fog minket zavarni.

– Úgy látom, teljes a létszám – állapította meg Tom, és hevesen integetni kezdett.

Annabel körülnézett, és azt várta, hogy a házigazda egy munkatársát pillantja meg. Ám hirtelen megmerevedett, és a szeme elkerekedett a döbbenettől.

Ezúttal Simon tekintetében is hitetlenkedés tükröződött.

– Ti ismeritek egymást? – kérdezte óvatosan Tom.

– A Szent Márk téren futottunk össze – felelte gyorsan Annabel. – Véletlenül.

– Régi barátok vagyunk – tette hozzá határozottan Simon. – De nem találkoztunk, amióta

Londonban dolgozik.

Annabel gyomra összeszorult, és remélte, hogy Simon nem teregeti ki a szennyest. Szerencsére nem tette meg... legalábbis egyelőre.

– Ez nagyszerű! – Tom érezhette a feszültséget, mert inkább nem erőltette tovább a témát. – Ő a feleségem, Tessa – tette az asszony vállára a kezét.

Simon félszeg mosollyal nyújtott kezét.

– Ő pedig, gondolom, az új jövevény – jegyezte meg, mikor felfedezte a babahordozót Tessa mellett.

Annabel visszafojtott lélegzettel várt. Vajon Simon felismeri a kisbabát így, hogy másik takaróba bugyolálták, és csak az arcoskája látszik?

– A kislányunk, Gracie – büszkélkedett Tom. – Ül csak le, Simon, ide a két hölgy közé!

Ahogy a férfi helyet foglalt a társaságukban, Annabel mély lélegzetet vett. Vajon rákérdez-e majd arra, hogy hol az ő kisbabája és az állítólagos szerelme? Biztos úgy gondolja, hogy a párja vigyáz a kicsire, amíg ő szórakozik. Annabel sóvárogva gondolt vissza azokra az estékre, amikor munkavacsorán vett részt, és Simon vigyázott Lilyre. Amikor a férje egész éjjel dolgozott, akkor ő következett. Mindketten elfoglaltak voltak, de igyekeztek tiszteletben tartani egymás beosztását.

Hogy fogja túlélni ezt a vacsorát? Hogy társalogjon illedelmesen az elhidegült férjével, aki azt hiszi, hogy a szíve már másé, és egy közös gyermek is összeköti a szeretőjével? A történelem mindig ismétli önmagát, gondolja bizonyára Simon, és nyilván gyűlöli őt.

– Ez óriási! – derült fel kicsit túlságosan is Tom arca. – Hogy ennyi év után épp Velencében fussunk össze mindnyájan! Simonnal nem is láttuk egymást azóta, hogy végeztünk Melbourne-ben. Sok mesélnivalónk lenne egymásnak. De kezdjük Annabellel! Téged mi hozott ide, Olaszországba?

Szerencsére megérkezett a pincér, hogy felvegye az italrendeléseket, így Annabel nyert egy kis időt, hogy összeszedhesse a gondolatait. Érezte, hogy Simon tekintete rászegeződik.

– Rendben, Annabel – mondta Tom, miután szertartásosan koccintottak. – Hallgatunk.

Az asszony halvány mosolyt préselt ki magából, és minden erejét arra összpontosította, hogy semleges, rövid választ adjon.

– Tüdőgyulladásom volt – kezdte. – Most már jobban érzem magam, de az ügyvédi irodában hallani sem akartak arról, hogy újra munkába álljak, míg ki nem pihentem magam, távol Londontól. Szörnyű az időjárás arrafelé mostanában. – Annabel vállat vont. – Itt süt a nap, és meleg van, szóval nem tétozáztam sokat.

No és megbékélést kerestem, tette hozzá magában, de a váratlan és felzaklató találkozás Simonnal elvette az utolsó esélyét is arra, hogy megnyugodhasson a lelke. Mélyen megbántották a férfi keserű, vádló szavai, ezért meghagyta abban a hitben, hogy már talált magának másik társat... sőt gyermeket is szült neki!

– Te nem hoztad el a kisbabádat, Annabel? – kérdezte Simon, miközben egyenesen a szemébe nézett.

Ha csak kettesben lennének, önvédelmi célzattal valószínűleg tovább játszaná kitalált szerepét, de tanúk előtt mindenképp színt kell vallania.

– Tessa gyermeke volt nálam délután... – Annabel hangja elcsuklott, mint mindig, ha ki kellett ejtenie a „gyermek” szót a száján. – Vigyáztam Gracie-re, amíg az édesanyja vásárolt. – A baba felé intett. – Nem ismered meg?

Megkönnyebbült, hogy Simon végre másfele néz, nem őrá.

– Egészen más így betakarva, félálomban.

Ha Simon meg is haragudott, vagy elégtételt érzett a félreértés tisztázódása miatt, remekül titkolta.

Annabel visszafojtotta a lélegzetét. Úgy kapaszkodott az étlapba, akár egy fuldokló hajótörött egy szál deszkába. A széthajtott lapok mögé bújt, de még így is magán érezte a férfi kérdő pillantását. Összeszedte minden bátorságát, és ránézett. Legnagyobb meglepetésére a kék szempár aggodalomtól csillogott. Annabel megremegett.

– Mit együnk ma este? – törte meg a kínos csendet Tom.

A vacsora alatt a térdműtéteiről és csonkolásairól tartott kiselőadást. Aztán elmesélte, hogyan ismerkedett meg Tessával, aki fizioterapeutaként dolgozott, és hogy néhány héten belül már meg is kérte a kezét. Mire az édességet felszolgálták, a bor megtette hatását: Tom faggatni kezdte Simont a magánéletéről.

– Már eleget hallottatok rólunk. Most mesélj te a ragyogó pályafutásodról! Mindig minden erőddel arra törekedtél, hogy te legyél a legjobb. Gondolom, ma már az egyik legkiválóbb idegsebészt üdvözölhetjük személyedben.

– Másfél évvel ezelőtt otthagytam a pályát. – Annabel riadtan kapta fel a fejét, de a férfi szenvtelenül folytatta: – Megsérült a kezem, és nem műthettem tovább. A kezelések alatt ideggyógyászként dolgoztam, majd kivettem egy év szabadságot, és körbehajóztam a Földet.

Annabellel megfordult a világ... Az elhivatott idegsebész többé nem dolgozhat a műtőben? Mindig is ezzel akart foglalkozni, az életét tette fel rá. Egyszer megkérdezte Simont, miért épp ezt a nehéz, kihívásokkal teli hivatást választotta. Akkor még nem sokat tudott a férfiről, és azt feltételezte, hogy biztos a sok pénz, a hírnév, a jó autók iránt érzett vágy hajtja. A válaszból azonban kiderült, hogy korántsem önző érdekek vezérelték.

– Az édesanyám agydaganatban hunyt el. Az orvosok nem tudták megmenteni, pedig jó esélye lett volna a túlélésre. – Arcára nem ült ki sem harag, sem bánat, sem neheztelés. Nyilván nagy gyakorlatra tett szert abban, hogyan rejtse el az érzéseit. – Nem tudtuk megfizetni a legjobb szakembereket... be kellett érnünk azzal, akit kiírtak a műtetre. Felkészületlen volt, és tapasztalatlan. Anyám halálakor megfogadtam, hogy orvos leszek, a leghíresebb agysebész az országban. Talán megmenthetem azokat, akik hasonló betegségben szenvednek.

A kitűzött célt el is érte, méghozzá egyedül! Mindössze hétéves volt, mikor az apja egyszer csak kisétált az életükből, és nem maradt egy rokona sem, aki támogathatta volna. Sosem mondta el, miért hagyta őket ott az apja. Egyszerűen magába zárkózott, ha életének e nehéz és fájdalmas szakasza került szóba. Érzelmeit és a múlt sérelmeit elásta a lelke mélyére. Lily halálakor, mikor a leginkább mellette kellett volna állnia, egyszerűen elfordult tőle. Annabel biztosra vette, hogy őt tette felelőssé azért, hogy a baleset egyáltalán bekövetkezett. Simon ettől kezdve a munkájába temetkezett. Mostanra ezt is elveszítette.

Önkéntelenül a férfi jobb kezére pillantott, melyben a poharat tartotta, majd az asztalon pihenő baljára. Ó, mennyire szerette az érintését! Milyen hosszúak az ujjai, melyek annyi beteg számára jelentettek gyógyulást. Mindkét kéz egészségesnek tűnt.

Annyi mindent szeretne tőle kérdezni! A férfi azonban ismét visszavonulót fúj, Annabel észrevette a már jól ismert jeleket. Talán jobb is így. Igazán nem akart neki bizalmas kérdéseket feltenni Tessa és Tom jelenlétében, hiszen alig ismerik őket. Mégis muszáj vele beszélnie. Újra találkozniuk kell! Vajon Simon is akarja?

– Meséljete, mit láttatok eddig Velencéből?

Simon ügyesen témát váltott, s így elterelte a többiek figyelmét saját magáról. Amióta csak ismeri, mindig ezt teszi, gondolta reményvesztetten Annabel. Már annak idején is úgy érezte, Simon régi sérelmeken rágódik, melyek jóval a megismerkedésük előtt érhatték. Lehet, hogy az apjával kapcsolatosak, aki magára hagyta őt? Egyszer megkérdezte tőle, hogy próbálta-e megkeresni az apját. Simon elutasítóan vágta rá:

– Nem! És nem is fogom! Egyébként is úgy tudom, hogy meghalt.

Tom és Tessa megérezte, hogy Simon nem szeretné bővebben ecsetelni megváltozott körülményeit, ezért kapva kaptak a lehetőségen, és velencei élményeiket kezdték mesélni. Hamarosan egymást is túlkiabálták, olyan lelkesen buzdították őket a városnézésre. Velence csodái a segítségükre siettek. Ugyanúgy, ahogy egykor Simon sietett az ő segítségére, amikor alámerült a csatorna vizébe. Akár egy olasz hősszerelmes, gondolta Annabel, és ajka mosolyra húzódott.

Simon észrevette a mosolyt, és szerette volna tudni, hogy Annabel is arra a napra gondol-e, amikor csöpögő hajú, smaragdzöld szemű, csuromvizes sellőként kimentette a Canal Grande vizéből.

Á, valószínűleg inkább azt latolgatja, hogy minek jött Velencébe, és hogyan kerülhetné el, hogy

újra találkozzanak. Hiszen le akarta rázni azzal, hogy elhitette vele, gyermeket szült egy másik férfinak. Hála Istennek, ebből egyetlen szó sem igaz!

Nem hagyhatja, hogy Annabel újra elmeneküljön tőle anélkül, hogy tisztáznák, mitől futott zátonyra a kapcsolatuk. Türelmesnek kell lennie, kerülnie kell a múlt keserű felhánytorgatását, hogy újra élvezhessék egymás társaságát, mint négy évvel ezelőtt. Mindenekelőtt vissza kell nyernie a bizalmát.

Felidézte magában, milyen riadtan és gondterhelten nézett rá az asszony, amikor bejelentette, hogy megsérült a keze, és felhagyott az idegsebészettel. Talán még nem hültek ki teljesen az érzései.

És mi a helyzet Annabellel? Simon remélte, a betegsége nem fosztotta meg attól a lehetőségtől, hogy betársuljon a céghez. Olyan kitartóan küzdött a célért, de vajon a fáradozása meghozta-e a gyümölcsét? Kettesben kell maradniuk, hogy mindent megtudhasson, ami az elmúlt két évben a feleségével történt! Természetesen csak akkor, ha Annabel készen áll erre. Egyszer már elmenekült tőle, nem szabad, hogy ez még egyszer megtörténjen.

A babahordozó felől halk nyöszörgés hallatszott. Tessa rögtön hátrahatólt a székét.

– Úgy látom, tisztába kell tennem Gracie-t. Talán éhes is. Nem bánjátok, ha magatokra hagylak benneteket? Tom, nyugodtan idd csak meg a kávédat.

De már Tom is felállt.

– Veled tartok. Még át kell nézennem a jegyzeteimet holnapra.

– Nekem is mennem kell – vágta rá Annabel abban a pillanatban, és felpattant, mint akit darázs csípött meg.

Habár szeretne volna kikérdezni Simont, korainak tartotta, hogy kettesben maradjon vele. Főleg késő este, a holdfényes Velencében... Talán majd holnap, napközben, nyugodt körülmények között. Feltéve persze, hogy Simon egyáltalán kíváncsi rá.

– Ellátogattál már újra a székesegyházba? – kérdezte ekkor a férfi.

Annabel szíve nagyot dobbant. Emlékszik-e még Simon a négy évvel ezelőtti fogadalmukra?

– Még csak kívülről láttam. Úgy terveztem, hogy majd reggel megyek oda, amikor még nem kell órákig sorban állni, hogy bejussak – mondta könnyedén.

Nem nézett Simon szemébe, nehogy azt higgye, meghívásnak szánta.

– Ugyanígy gondoltam én is – mondta a férfi közönyösen. – Ha nincs ellene kifogásod, csatlakoznék hozzád – folytatta gyorsan. – Odamegyek már jóval a kapunyitás előtt, és fenntartok neked is egy helyet a sorban. Így nem kell korán kelned, és kényelmesen megreggelizhetsz.

Simon mindig is úriemberként viselkedett.

– Jó – mondta erőltetett könnyedséggel Annabel. – Messze van innen a hotel, ahol megszálltál? – kérdezte, miközben a lifthez lépett. Arra számított, hogy Simon majd elindul a kijárat felé.

A férfi elmosolyodott. Annabel azelőtt sosem tudott ellenállni határozott vonalú, szépen ívelt ajkának. Megborzongott, ahogy ez a régi érzés megint rátört.

– Én is itt lakom – felelte Simon –, a negyedik emeleten. Mehetünk együtt.

Annabel kis híján megbotlott a saját lábában. Álmában sem gondolta volna, hogy Simon itt lakik, egy emelettel feljebb. Lehet, hogy épp az ő szobája fölött? Hogy lesz képes aludni abban a tudatban, hogy csak pár méter választja el őket?

Ahogy belépett a szűk felvonóba, úgy érezte, a férfi szobájának közelsége ehhez képest semmiség. Szinte teljesen a falhoz préselődött, miközben Simon követte őt. Hatalmas, férfias termetével szinte az egész teret betöltötte, ismerős illata pedig körbelengte.

– Jó éjt, Simon! – suttogta elfúló hangon, amikor megállt a lift, aztán kimenekült a folyosóra.